

Mladi Aleksandar Simić, autor „prve opere na svetu za violončelo“, smatra da je dužnost svakog umetnika da se bavi univerzalnim temama

Violončelom o dobru i zlu

„Faust“ je novi žanr u muzici, jer je to opera bez teksta, pevača, scene, orkestra, šminke, ističe ovaj dvadesetpetogodišnji umetnik. Pretpremijera 31. maja u Narodnom pozorištu, premijera do kraja godine u Geteovom institutu u Vajmaru

Faust“, prva opera na svetu napisana za violončelo pretpremijerno će biti izvedena 31. maja, u 20.30 sati na Maloj sceni Narodnog pozorišta u Beogradu. Operu, tačnije dramsko-scensko delo za solo violončelo komponovao je pijanista i kompozitor Aleksandar Simić, a izvešće je violončelista Dejan Božić. U prvom delu večeri Aleksandar Simić predstaviće se publici i svojim drugim kompozicijama, koje će izvesti klarinetista Ante Grgin, soprani Aneta Ilić i Vesna Opsenica, Gudači Sv. Dorda i sam autor. „Faust“ će premijerno biti izveden do kraja godine u Geteovom institutu u Vajmaru.

Projekt sa Rambom

„Faust“ je novi žanr u muzici, jer je to opera bez teksta, pevača, scene, orkestra, šminke, ističe ovaj dvadesetpetogodišnji umetnik. Opera je do sada podrazumevala glas, ali je ona pre svega veza između drame i muzike i zahteva uredjenost prema scenama i prizorima.

- Moja želja je da svi koji slušaju „Fausta“ imaju predstavu šta se u kom trenutku dešava, a da ne ostane na nivou efekta. - kaže Aleksandar Simić. - Za stvaranje dramske radnje, zapleta potreban mi je bio veliki boj tema, lajt-motiva, a sve to je trebalo uklopiti kao veliku slagalicu.

Moj „Faust“ počinje scenom dogovora između Boga i Djavola, prologom „Na nebu“, a prvi čin sastoji se iz tri arije: Mefista,

Margarete i Fausta. Kulminacija dela je, naravno, „Valpurgijska noć“. Efektnu scenografiju, uz pomoć projektovanih fotografija katakombi, uradio je manje poznat kao fotograf, a više kao slikar Janoš Mesaroš. Pojedine delove „Fausta“ najavljivao je glumac Ljuba Tadić.

Aleksandar Simić smatra da je dužnost svakog umetnika da se bavi univerzalnim, velikim temama, a Faust jeste nešto baš takvo. On je

većita tema, nešto čime su se bavili svi umetnici, i slikari, i književnici, režiseri, muzičari. To je najstarija moguća priča, jer svi problemi ljudskih odnosa, duše, proizilaze iz ravnoteže dobra i zla. Đavo je opcija, a čovek je taj koji drži izbor u rukama.

Aleksandar Simić je poznati umetnik u mnogim gradovima sveta. Na Kipru je prava muzička zvezda - njegovi pijanistički koncerti punili su stadione, a do pre četiri godine bio je ubeden da nikada neće posedovati zvanično muzičko obrazovanje!

Roditelji mislili da nemam sluha

- Priča počinje davno. Kao trinaestogodišnjak dobio sam na poklon digitron čije brojke prebacivanjem postaju note: kao bele dirke na klaviru. Uprzo sam na digitronu „svirao“ Sumana, Vivaldija, a roditelji i svi poznanici, koji su na osnovu mog užasnog pevanja, tvrdili da nemam sluha, govorili su mi da sam „digitroničar“,

a ne muzičar. Međutim, bio sam uporan, za 14 rođendan zahtevao sam pijanino, i dobio ga. Zatim sam sam naučio note i svirao. Mnogo smo putovali i nikada nisam upisivao muzičku školu.

U Beogradu, Aleksandar Simić upisao je medicinu. Pre četiri godine na predlog jednog prijatelja položio je diferencijalne i prijemne ispite na Fakultetu muzičke umetnosti kao prvi na svim listama. Od tada, on je kompozitor i pijanista. Nastupao je u Beogradu i mnogim gradovima sveta. Trenutno, ima mnogo planova. Sprema nove projekte sa Pavlom Aksentijevićem

i državnim Petrogradskim horom, sa Rambom Amadeusom, sa Bogdanom Diklićem.

- Pišem lepu muziku koja se dopada izvođačima. Uveren sam da muzika mora da se dopadne i publici, i onome ko je svira, ali i meni. Bavim se klasičnom muzikom, jer ona ima pravu vrednost.